

Riksteatret

sesongen 1967/68

Aleksei Arbusov

Venner og elskere

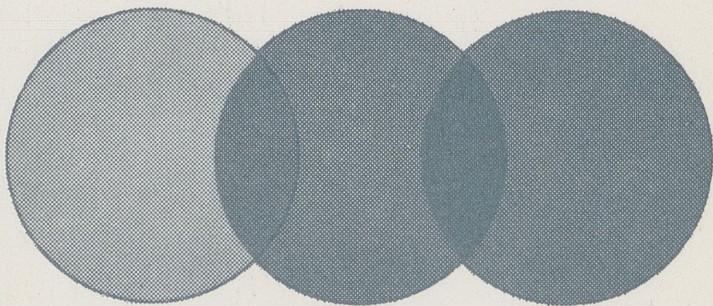

MULTI KONTO

en konto med mange muligheter

Bergens Privatbanks nye kontotype. MULTI-konto er en kombinasjon av sparing og lån. Setter De inn en fast sum hver måned, kan De etter ett år uten videre låne like meget som De har spart. Etter 18 måneders sparing kan De låne et beløp som er halvannen gang så stort, og etter 24 måneder kan De låne det dobbelte. De får lånet uten å stille sikkerhet, og De kan bruke pengene til hva De vil. Sparer De regelmessig og overholder den månedlige tilbakebetaling, er det alt.

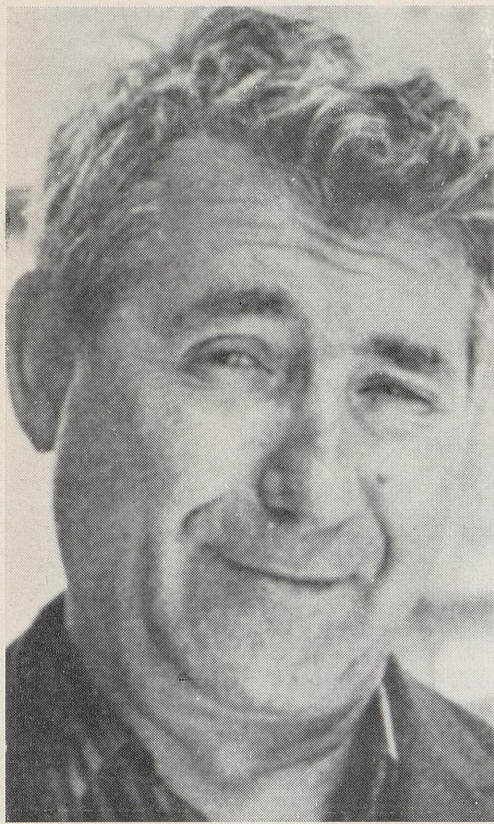
Snakk med oss om en MULTI-konto. Det er en kort og rimelig vei til målet.

BERGENS PRIVATBANK

109/62251

Aleksej Arbuzov - En presentasjon av Martin Nag

Magister Martin Nag er en av våre fremste kjennere av russisk åndsliv. Han er knyttet til Slavisk institutt ved Oslo Universitet, hvor han foreleser i russisk litteratur og slovaksk, polsk og bulgarsk litteraturhistorie. I mange år har han vært teaterkritiker og litteraturanmelder i dagspressen. Fra siste år nevner vi følgende bøker av Martin Nag: «Sovjet-litteraturen 1917—1967», «Ibsen i russisk åndsliv», «Nye russiske noveller i utvalg», og hans gjendiktning sammen med Arnljot Eggen av polsk etterkrigslyrikk, «Den Sjuande Engelen».

Aleksej Arbuzov.

I 1959 vakte skuespillet «En historie fra Irkutsk» av dramatikeren Aleksej Arbuzov (f. 1908) stor oppsikt, da det ble spilt på det kjente Vakhtangov-teatret i Moskva. — Arbuzov var allerede en av de mest betydelige sovjetiske dramatikere, han hadde slått igjennom for alvor like før krigen: Revolusjonsteatret i Moskva oppførte i 1939 hans skuespill «Tanja». Han følger her tittelpersonens utvikling, og han la stor vekt på den intime psykologiske karaktertegning. Han arbeidet innenfor Tsjekhov-tradisjonen, noe som var heller uvant i det russiske miljø:

Man hadde i mange år ment at Tsjekhov og alt hans vesen tilhørte fortiden.

Hva var så det sensasjonelle ved «En historie fra Irkutsk» anno 1959? Jo, skuespillet ble mottatt som et «tøvær»-stykke, særlig gjaldt dette formen: Arbuzov opererte med et kor, som i gresk tragedie. Han lot koret kommentere handlingen og av og til henvende seg direkte til publikum. Også personene hadde replikker vendt mot salen. Dette virket revolusjonerende nytt og befriende, det utløste en heftig debatt for og imot. Innholdet deri-

Leningrad

Når man kommer med tog til Leningrad, roper konduktøren: «Helte-byen, tildelt Lenin-banneret!» Byen fikk denne æresbevisningen for sin heltmodige utholdenhet under tyskernes beleiring.

Beleiringen varte fra 22. juni 1941, i 2½ år til 8. desember 1943. Den kalles også 900-dagers-beleiringen.

Den 8. september 1941 hadde tyske tropper fullstendig omringet byen og hadde forskanset seg en knapp mil borte. Det tok ett år å spre fiendens tropper da beleiringen endelig ble brutt.

Hitler lovet å slette byen fullstendig med jorden, og han gjorde sitt ytterste for å holde løftet. Høsten 1941 var hans tropper så sikre på seieren at de planla en storslått seiersfest på Astoria Hotell i Leningrad. Innbydelsen til denne midt-dagen ble trykt ferdig.

Men tyskerne satte aldri sin fot i selve byen.

De stadige bombetoktene ødela byens elektrisitets-, vann- og kloakknnett. Uten varme, ofte uten vindusruter, bodde folk i de husene som sto igjen etter bomberegnet.

Vinteren 1942 var usedvanlig streng. Møbler, benker i parkene, vinduskarmer, gulvbord — ja, hele trehus ble revet og brukt til brennsel.

Den offentlige matrasjon besto av 100 gram brød om dagen. Det var alltid spørsmål om den som hentet brødet ville klare å komme seg hjem i den strenge kulden. Alle husdyr — katter, hunder og fugler — ble spist.

Samtlige av byens familier mistet iallfall ett familiemedlem. 600 000 mennesker sultet og frøs ihjel.

Robert Normanns innspilling av musikken er gjort med *Susuki Gitar*.

*Øverst: Kaare Kroppan og Ane Hoel.
Nedenfor: Peter Bredal og Ane Hoel.*

Robert Normann

har komponert melodien, arrangert den og spilt inn gitar-akkompagnementet til vår forestilling. Det er en spesiell glede å presentere vårt publikum for musikk av gitarvirtuosen Robert Normann.

Han er velkjent fra alle slags programmer i NRK's underholdningsavdeling, barne- og ungdomsprogrammer, «Show i Store Studio», sendinger signert Johan Vigeland, Willy Andresen, Otto Nielsen. Han hører til den lille faste stab som *må* være med i «Søndagsposten». Uunnværlig «huskomponist» i kringkastingen — og en slags myte blant alle som kjenner ham og har samarbeidet med ham: Aldri vil han ha personlig berømmelse, han fremstår nødig offentlig. Men han trenger bare å ta til gitaren, og han blir gjenkjent som den musiker i verdensklasse han er. Mange av de mest kjente orkesterledere fra utlandet har vært på jakt etter ham — men Normann trives best i hjemlige forhold. Gjerne i orkestergraven, som da Nationaltheatret i fjor satte opp «Ball i Den Borgerlige». Æren for den glimrende musikalske del av forestillingen tilfaller ham, ved siden av Kjell Bækkelund.

Per Fjeld

har hatt mange oppgaver for Riksteatret før, f. eks. «Geografi og kjærlighet» og «Othello». Nå skal han på ærefullt oppdrag til Århus og lage «Othello» der. Bare 16 år gammel begynte han på Nationaltheatrets malersal, mens han gikk på Statens Kunst- og Håndverksskole. Senere var han teater-tegner i Morgenbladet, 3 år ved Rogaland Teater, og i 10 år ved Den

Forts. s. 16

Gunnar Bull Gundersen

— Hva legger du som instruktør vekt på i skuespillet?

— Selv om det er et forhold mellom tre stykket handler om, mellom to menn og én kvinne, er det likevel ikke et vanlig trekantforhold.

Tvert imot: Disse tre oppdager etter hvert som de lever sammen, og senere når de er adskilte, hvor avhengige de er av hverandre, alle tre.

— Nå er det vanskelig å si hva man legger mest vekt på. Det foregår en forvandling med personene, men samtidig har de fra første til siste akt forandret seg mindre enn de selv tror. De er på en merkelig måte bundet til hverandre og til det gylde rommet i et kondemndert hus under krigen.

— Er det et krigsskuespill?

— Første akt foregår i krigsåret 1942 i Leningrad, under den verste beleiringen verdenshistorien har

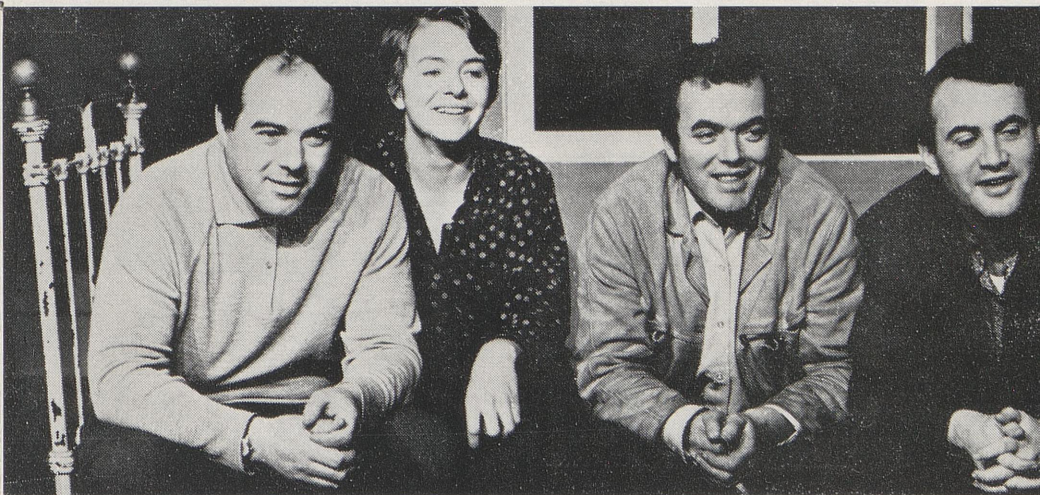
hørt om. Dermed er det klart at første akt er preget av det, og at personene preges for livet av det de da opplever. Men selv om krigen er aldri så nærgående, bombene faller, og de befinner seg på dødens terskel, er det likevel *de tre menneskene som er sentrum for hverandre* i en laset tilværelse.

Og dermed blir de også sentrum for tilskuerens oppmerksomhet, tross krigens påtrengende nærhet.

— I annen akt er de blitt fire år eldre. De møtes igjen og oppdager på nytt at nettopp de månedene de hadde sammen under krigen preget dem mer enn noe de har opplevd i barndommen. De har hatt sin ungdom sammen i dette rommet og det klarer de aldri å løsrive seg fra senere.

Forts. s. 13

Fra prøvetiden. Instruktøren Gunnar Bull Gundersen, Ane Hoel, Kaare Kroppan og Peter Bredal.

Kaare Kroppan

«Senior» i det unge ensemblet er Kaare *Kroppan*. I kveld spiller han Marat, med kjælenavnet Marik. Rett oversatt fra russisk ville tittelen på skuespillet forøvrig være «Stakkars Marat».

Kaare Kroppan kom til oss fra Trøndelag Teatre for fire år siden. Publikum vil huske ham fra mange gode roller — i «Othello», «Varmebølge», «Biedermann og brannstifterne», «Alle elsker frøken Opal», «Sønnafor verden» — og fra høstsesongen som maleren Henning i «Geografi og kjærlighet».

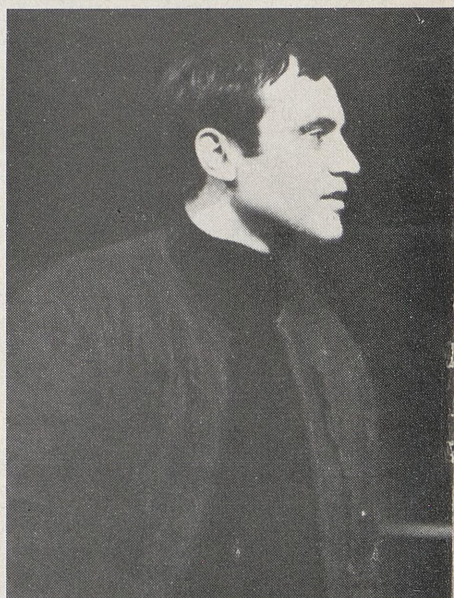
Denne gangen er han også debutant — som turnéleder. Han har ansvaret for de sju menneskene som er med på turnéen, og for de tusen praktiske ting som må ordnes underveis på reiseruten til de 60 spillestedene som skal besøkes.

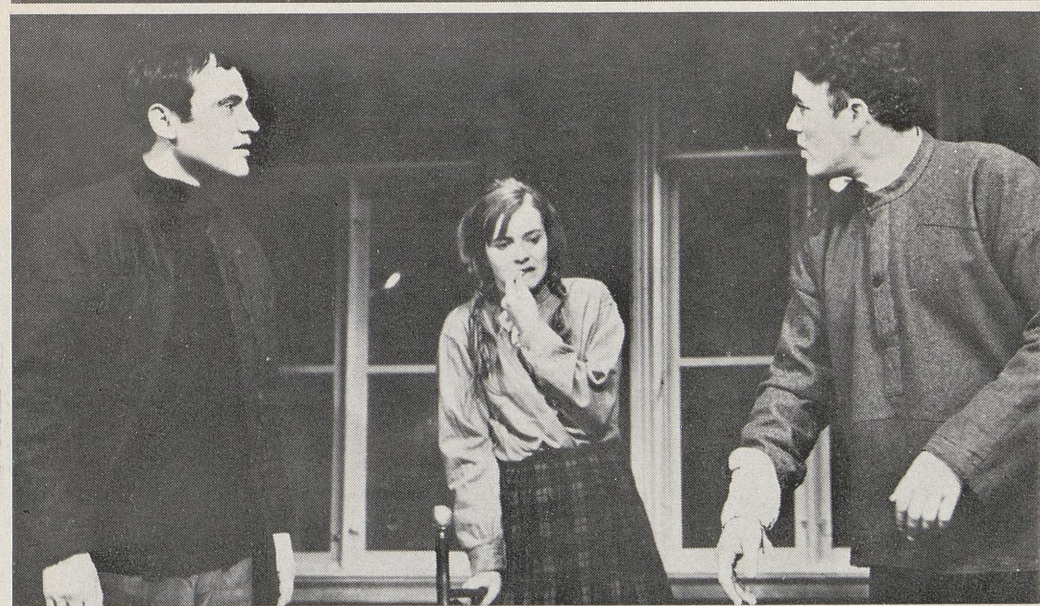
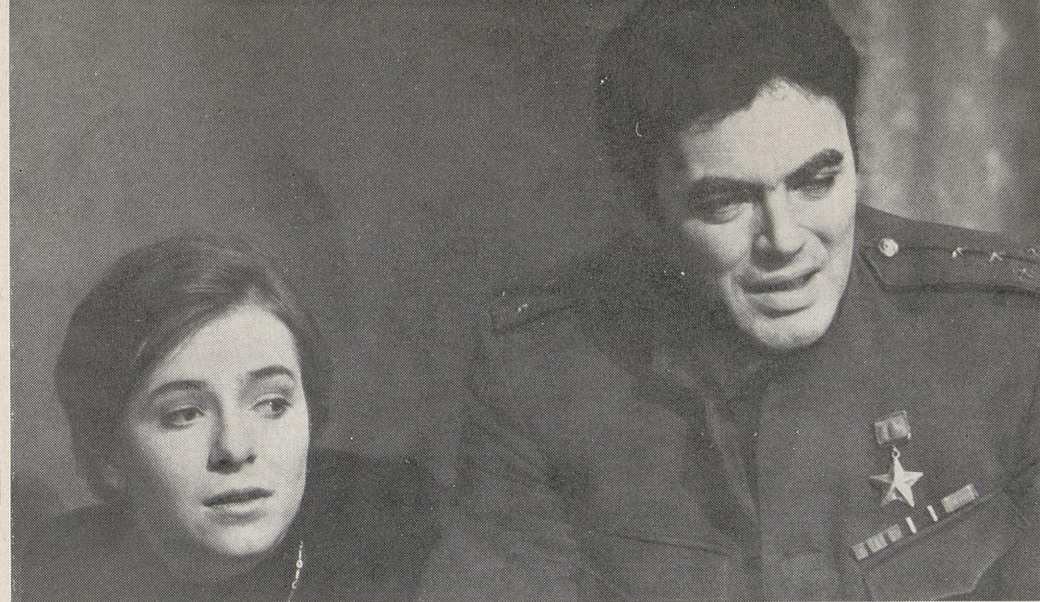
Peter Bredal

Peter *Bredal* hadde sin fine debut på Riksteatret i høst i «Vi snakket om roser». Han spilte en ung amerikansk soldat som nylig er kommet hjem fra krigen. I sin andre forestilling på Riksteatret har han også deltatt i krigen — i dette stykket som russisk soldat.

Ane Hoel

Ane *Hoel*, vår Lika — og navnet uttales Leika, er et helt nytt bekjentskap. Hun kommer fra teaterskolen.

Aleksej Arbuzov: Venner og elskere

Instruktør:	Gunnar Bull Gundersen
Musikk:	Robert Normann
Dekorasjoner:	Per Fjeld
Kostymer:	Ragnhild Engebret
Oversettelse:	Jon Lennart Mjøen
Teaterfotograf:	Jan Schwarzott
Personene:	Lika <i>Ane Hoel</i> Marat <i>Kaare Kroppan</i> Leonidik <i>Peter Bredal</i>
Turnéleder:	Kaare Kroppan

1. akt: 1942.	1. scene: 30. mars.	2. scene: 5. april.
	3. scene: 14. april.	4. scene: 21. april.
	5. scene: 4. mai.	

2. akt: 1946.	1. scene: 27. mars.	2. scene: 17. april.
	3. scene: 2. mai.	4. scene: 26. mai.

3. akt: 1959.	1. scene: 10. desember.	2. scene: 11. desember.
	3. scene: samme aften.	4. scene: 31. desember.

Handlingen foregår i en leilighet i Leningrad.

Mellom hver akt 15 min. pause.

*Den engelske utgaven «The Promise» som er gjort i samarbeid mellom forfatteren selv og den engelsk-russiske forfatterinnen Ariadne Nicolaeff, ligger til grunn for vår oversettelse.
Teaterforlag: Nordiska Teaterförlaget AB*

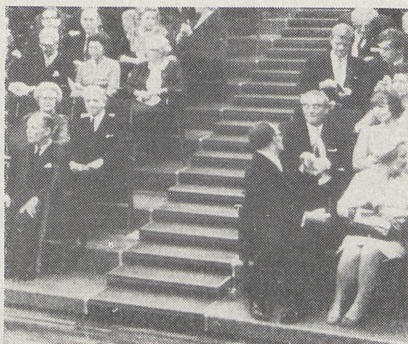
Slik rydder man gulvet for 634 stoler og amfi på 16 minutter

Tønsbergs nye kombinerte teater-, konsert-, bankett- og utstillingssal i «Hotel Klubben» savner side-stykke i Norge. På 16 minutter gjøres den 450 m² salen om fra utstillingshall med flatt gulv til den idéelle teatersal for Riksteatret, med fast monterte sitteplasser i amfi. På like kort tid ryddes den til festsal. Ett menneske klarer jobben ved å trykke på en knapp.

En sal med store anvendelses- og inntektsmuligheter, og det beste er

at arkitektene Helge B. Thams og Arne Bjonness, Oslo, opplyser at en lignende løsning med flyttbart amfi kan gjøres relativt rimelig. Kanskje vårt publikum rundt om i landet en gang i fremtiden slipper å sitte på flatt gulv når det er teateraften...

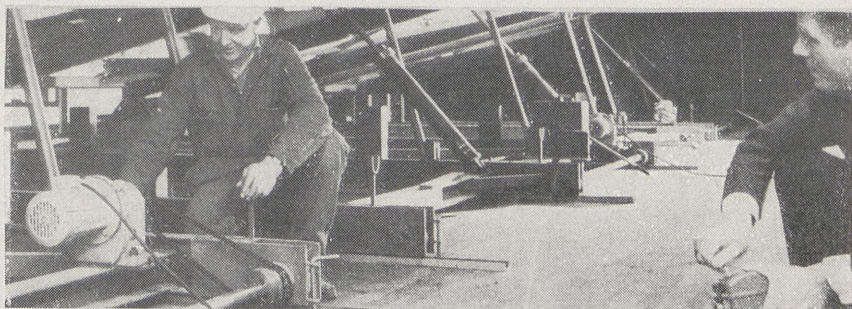
Riksteatrets egen teatersal i Njårdhallen, Oslo, har en mer primitiv løsning med oppbygd amfi. Vår sal er adskillig billigere, men den ryddes riktignok manuelt.

Øverst et glimt fra salen med flyttbart amfi. Fra bakerste benk ser publikum like bra som fra første.

Etter forestillingen: De fastmonterte benkeradene senkes hydraulisk, en motor fjerner det hele på skinner inn i veggen, til slutt fjernes skinnene.

(Foto: Sverre A. Børrezen.)

Firkløveret

Da Riksteatret hadde fått styre og sjef i 1949, spådde en skeptisk skribent at det ble vel bare et teater for Strømmen og Lillestrøm. Svaret vi ga var åpningsforestilling i Kirkenes. Det var Riksteatret som fikk ta det første skrittet på veien inn i den fordelingen av kulturgodene som har pågått siden.

Dagen etter urpremieren spurte Riksteatrets sjef en fisker i et intervju i radio: — Hva gjør fiskerne når det kommer en tredjearangsturné? Mannen svarte patetisk, nesten bibelsk: — De går etter første akt, og de sier at det var som å kaste pengene på havet.

Noen få mente om hele planen med å spre kulturen at det var bortkastede penger eller at vi i alle fall ikke hadde råd til det. De var for få. De ble stemt ned i Stortinget, i fylkesting, i herredsstyrer. Vi fikk Riksgalleriet noen få år etter Riksteatret, siden Den Norske Opera med status som riksopera, nå i år Rikskonsertene.

Helt av Sovjetsamveldet

Denne høye ærestittel tildeles for personlig utført heltegjerning. Sammen med tittelen får helten Gull Stjerne Medaljen — den bæres alltid som medalje, aldri bare som ordensbånd. Mottageren av ærestittelen blir dessuten dekorert med Sovjets høyeste orden, Leninordenen.

Denne institusjonen gikk også helt nordpå til Hammerfest med sin høytidelige åpningskonsert. Kirke- og undervisningsministeren Kjell Bondevik talte ved åpningen. Han snakket om hvor verdifullt det er med utjevningen mellom de store byene og de mindre og bygdene.

Han nevnte de tre første institusjonene som er blitt til et trekløver, og han føyet til at det er nå likevel gjevere med et firkløver.

Rikskonsertene, det lykkebarnet som har gjort oss til firkløver, ønsker vi i Riksteatret velkommen inn i rekkene.

Vi håper på fruktbare tider for oss alle. Vi har allerede innledet samarbeid, og skal etter hvert tilpasse fordelingen av det vi sender utover landet av utstillinger, konserter, opera- og teaterforestillinger. Vi har lovet hverandre at vi skal beflitte oss på å få dette samarbeidet til.

Det er vår oppgave overfor det store publikum vi har rundt oss.

Moderne teater krever teknikk

Ord fra en som hører til ved Statens Teaterskole.

Statens Teaterskole er et verksted hvor man kan tilegne seg denne teknikk. Teknikk vil i teaterspråket si summen av tilegnede ferdigheter i plastikk, dans, fektning, stemmebruk og sang. Hertil undervises i en del humanistiske fag som kunst- og teaterhistorie, skuespillkunnskap og språk. Disse fag skal danne grunnlaget for skolens hovedfag, nemlig selve rolleinntuderingen.

For å komme inn på Statens Teaterskole bør man ha realskoleeksamen og være mellom 17 og 24 år. Dernest kreves en rolleprøve som avlegges for en jury hvert år i juni. I motsetning til de fleste andre «eksamener» har man her ingen sikre kriterier på hva som fører fram. Her finnes intet «riktig» svar, ingen «riktig» tolkning av en rolle, man må godta juryens dom, eller — som undertegnede, prøve om igjen til man et år er blant de heldige.

Vel innenfor murene har man fire år foran seg: de to første og det siste på selve skolen, det tredje som praktikant på ett av teatrene. Arbeidstiden er spredt og uregelmessig, men selve arbeidsmengden er overkommelig. Allikevel har man de to første årene ikke lov til å ta noen slags form for kunstnerisk opptreden ved siden av, da dette uvegerlig vil virke forstyrrende inn på skolens undervisning.

Vanskeligheten ved undervisningen er at en 17-åring med realskoleeksamen nødvendigvis har en annen innstilling til det å spille teater

enn 22-åringen med års arbeid i det praktiske liv, eller en eller annen form for høyere utdanning bak seg. Som følge av dette vil elevene individuelt ofte føle at de ikke kan følge med eller at de på den annen side kaster bort tiden. Dette er selvfølgelig defekter ved en skole der elevmateriellet er så heterogent sammensatt og problemene er en utfordring til hver enkelt elevs samarbeidsvilje, det viktigste element i ethvert arbeid på teatret. Skolens styrke ligger i den positive atmosfære som interesserte lærere omgir hver elev med. Her er rik anledning til å utfolde og utvikle sine evner og muligheter, særlig da gjennom de mange timer med individuell undervisning.

Det å komme inn på Statens Teaterskole må ikke forveksles med en sikker karriere innen teaterverdenen. Den teknikk man her får undervisning i, gir en det håndverksmessige grunnlag for å utvikle de evner eller anlegg man måtte ha for å bli skuespiller. I hvilken grad man har dette anlegg, kan ingen på forhånd si. Basis for det hele må være at man har lyst til å spille teater — og bare det.

Ane Hoel.

Ane Hoel — Lika i aftenens stykke, er elev ved Statens Teaterskole. Hun har nå sitt praktikantår. Først var hun ved Oslo Nye Teater, nå ved Riksteatret. Etter dette året skal hun ta sitt avsluttende og fjerde år ved skolen.

Foruten å gi skuespillerutdanning hadde teaterskolen i fjor for første gang et kurs for inspisier, og har i år prøvesemester for utdanning av instruktører. Skolen har også en operaklasse. Den som

Forts. s. 16

Forts. fra s. 1

mot var mer tradisjonelt: Stykket handlet om unge mennesker på et kraftverk, men Arbusov hadde lagt hovedvekten på deres personlige problemer, deres moralske konflikter.

Arbusov kjenner scenens krav innenfra, han tok i sin ungdom eksamen ved teaterskolen i Leningrad. Sin virksomhet som dramatiker begynte han fra 1923 av, han skrev i denne tiden en rekke agitasjons-sketsjer for Proletkult-teatrene. Han debuterte med et hel-aftensskuespill i 1930, det hadde den tidstypiske tittelen «Klassen». I 1935 utga han to skuespill, «De seks elskede», en komedie, og «Den lange veien», som ble oppført på TRAM-teatret i Moskva. Hans hovedtema hadde allerede avleiret seg: skildring av unge menneskers utviklingsvei.

Under krigen arbeidet han ved og skrev for et frontteater, som ble oppløst etter krigens slutt. I 1948 dramatiserte han for Vakhtangov-teatret Turgenjovs roman «Aftenen før» (Nakanune). Det hviler da også en turgenjevsk ånd over Arbusovs egen dikteriske verden. I 1954 kom skuespillet «Vandringenes år». Allerede her merker vi et begynnende «tøvær»: Arbusov forteller om unge mennesker som drømmer og søker etter meningen med livet. De begår «feil», de er ingen helter i utvortes forstand. Det lå polemikk i denne holdning, selv om det var en forsiktig polemikk.

Arbusov er en meget produktiv dramatiker. Blant hans øvrige skuespill kan nevnes «Europeisk kronikk» (1953), tragikomedien

«I tolvte time» (1959) og «Den for-tapte sønn» (1961). Blant hans mange skuespill fra begynnelsen av 1960-årene finner vi også kveldens stykke, som i lang tid preget moral-debatten i Sovjet.

Arbusov har vel ikke virkelig fornyet sovjetteatret, men har kanskje vært en katalysator. For i slutten av 1960-årene går de helt unge, betegnende nok lyrikerne, i spissen for en mer *fundamental* fornyelse. Jeg tenker på Voznesenskij's «Antiverdener» (Taganka-teatret) og Jevtusjenkos «Bratsk E-verk» (Malaja Bronnajateatret).

Martin Nag.

Forts. fra s. 5

— Hva med de to vennene som elsker samme kvinne?

— Det oppstår tidlig et spent konkurranseforhold mellom guttene. Det innebærer ordinær sjalusi, til og med hat. Men igjen og igjen oppdager de at det er *de tre* som hører sammen. Selv da den ene av mennene til slutt må trekke seg, vil tilskueren ha visshet for at de tre fremdeles, for resten av livet vil forbli like uadskillige.

— Et helaftens skuespill om bare tre personer, kan det bli interessant nok?

— Slik dette enkle stykket er bygd opp, er der stadig muligheter for spenning og stemning som vil holde tilskueren interessert. Alt som skjer er klart og forståelig.

Man vil stadig kjenne seg igjen. Hele veien igjennom er det hva man kan kalle et livets spill — både poetisk, dramatisk og realistisk.

De kan se teater man

Se alltid etter i avisene der De befinner Dem. Plutselig treffer De på Riksteatret, og de faste teatrene gir mange muligheter. Repertoaret fra nyttår og fremover:

Riksteatret

Først nevner vi tre forestillinger, så store suksesser i høst at de fortsetter:

Bjørnstjerne Bjørnson:

«*Geografi og kjærlighet*»,

Garson Kanin: «*Født igår*» og

Thorbjørn Egners nyeste:

«*Musikantene kommer til byen*».

Nye forestillinger: Aleksej

Arbuzov: «*Venner og elskere*»,

Kent Andersson: «*Flåten*».

Samarbeidsturnéer: Vilhelm

Moberg: «*Ånkemann Jarl*» fra

Riksteatern/Svenska Teatern.

Marguerite Duras: «*Hele dager i trærne*» fra Nationaltheatret.

Harold Pinter: «*Fødselsdags-*

selskap» fra Det Norske

Teatret. Elisabeth Reiss'

«*Gjøgler i ord og toner*».

Nordiske skoleprogrammer:

Tore Lindwall fra Sverige,

Asta Esper Andersen fra

Danmark. Norske: Jens Bolling,

Noralv Teigen og Ruth Reese.

For eldre: Gerd Jørgensen

og Jens Bolling.

De faste teatrene

OSLO

Nationaltheatret

Hovedscenen:

Friedrich Schiller: «*Morderne*».

Henrik Ibsen: «*Fruen fra*

havet». Muriel Spark: «*Filosofi*

og forviklinger». Nikolai Gogol:

«*Revisoren*». Peter Nichols:

«*Joe Egg*».

Amfiscenen:

Marguerite Duras:

«*Hele dager i trærne*».

Werner Aspenstrøm:

«*Stjerner*». Samuel Beckett:

«*Deilige dager*». Anders Bye:

«*Freden, friheten —*

kjærligheten og alle sammen».

Det Norske Teatret

Henrik Ibsen: «*Vildanden*».

Harnick/Bock: «*Spelemann*

på taket». Harold Pinter: «*Fød-*

selsdagsselskap». Peter

Nissen: «*Kongsdøtrene i*

berget det blå».

K L A S S I S K — M O D E R N E — A K T U E L T

ge steder i landet idag

Bikuben, ABC-teatret:

Georg Johannesen:

«*Kassandra*».

Gunnar Bull Gundersen:

«*De fem*».

Brev frå dødsdømte fangar:

«*Siste brevet*».

Oslo Nye Teater

Barrilet/Grédy:

«*Kaktusblomsten*».

Peter Shaffer:

«*Komedie i mørke*». Dario Fo:

«*Erkeengler jukser ikke*».

«*En glad gutt*», dramatisert

av Mentz Schulerud.

«*Gulliver i dukkeland*»

(dukketeater).

«*U-Pop -68*».

Den Norske Opera

Opera: «*Elskovsdrikken*» (på

turné), «*Tosca*», «*Boris*

Godunov», «*Cosi Fan Tutte*»,

«*Cavalleria Rusticana*».

Ballett: «*Symfoni i C*»,

«*Månerenen*», «*Mennesker*

i mørke» «*Raymonda*», «*Sylfi-*

dene», «*Apollon Musagete*»,

«*Napoli*», «*Ritual*», «*Bachianas*

Brasileiras», «*Giselle*», «*Svane-*

sjøen», «*Jeppes*», (Festspillene

i Bergen).

B E R G E N

Den Nationale Scene

Hovedscenen:

Stein/Bock:

«*Spillemann på taket*».

Anton Tsjekov:

«*Kirsebærhagen*».

Ludvig Holberg:

«*Barselstuen*».

Thorbjørn Egner: «*Dyrene i*

Hakkebakkeskogen».

Lille scene:

Peter Nichols: «*Joe Egg*»

T R O N D H E I M

Trøndelag Teater

Sandro Key-Åberg:

«*Quinder! Kvinder! Kvinner!*».

J. M. Synge:

«*Helten på den grønne øya*».

Shakespeare: «*Romeo og Julie*»

S T A V A N G E R

Rogaland Teater

Shakespeare: «*Macbeth*».

Barbra Ring: «*Kongens hjerte*».

Sandro Key-Åberg:

«*Quinder! Kvinder! Kvinner!*».

— M O R S O M T — S P I R I T U E L T

Historien om en symfoni

Dimitri Sjostakovitsj komponerte sin Syvende Symfoni — kjent som Leningrad-symfonien — under beleiringen. Vestlige aviser slo stort opp at han også deltok i det frivillige brannslukningskorps under bombeangrepene i Leningrad.

I oktober 1941 fløy han fra byen — over fiendens linjer, til krigshovedstaden Kuibyshev, hvor han fullførte musikkverket.

Like etter skriver han i Pravda: «Min Syvende Symfoni er inspirert av vårt folks storhet, av menneskehetens høye idealer, av menneskenaturens skjønnhet — av humanisme.»

Som ingen før har Sjostakovitsj skildret en krig som ennå raser og en fremtidig seier, i musikk — med kraft og overbevisning. Symfonien ble symbolet på tapper krigsinnsats — og fikk grenseløs propagandaverdi.

Den ble mikrofilmet i Russland og sendt med fly til Iran, med bil fra Teheran til Kairo, derfra til Casablanca, videre til Brasil og endelig til New York, der Toscanini vant konkurransen om første-fremførelsen i Amerika. Mer en 60 fremførelser bare i sesongen 1942—43 fulgte. Siden er den spilt av store orkestre overalt i verden.

Det hører med til historien at magasinet «Life» advarte mot å komme med noen som helst form for kritikk av denne patriotiske symfonien. Det kunne virke svekkende på viljen til krigsinnsats og skade det avgjørende forhold til de russiske allierte.

Forts. fra s. 12

tror på sine muligheter innen det store området som heter scenekunst, bør skrive og be om arbeidsplan og opptakelsesprøver, og om studielån. Søk også råd hos turnélederen når Riksteatret spiller på Deres sted.

STATENS TEATERSKOLE
Sørkedalsveien 106, Smestad,
Oslo 3.

Forts. fra s. 4

Nationale Scene i Bergen, hvor han har laget vel 100 dekorasjoner og nettopp har malt dekorasjonene til «Spillemann på taket». Nye oppgaver venter: Dario Fo's «Erkeengler jukser ikke» på Oslo Nye Teater og Geirr Tveitts «Jeppe» på Den Norske Opera til Festspillene i Bergen.

Riksteatrets styre:

Teatersjef Hans Heiberg, formann.
Forfatterinnen Halldis Moren Vesaas.
Nestformann, lærer Margit Tøsdal.
Storingsrepresentant Per Magnus Karstensen. Stortingsrepresentant Einar Hovdhaugen.

Varamenn: Universitetsstipendiat Tertit Aasland. Fru Eli Oftedal.
Skuespiller Gunnar Olram.
Fru Ragnhild Aasberg.

Administrasjon:

Teatersjef: Frits von der Lippe.
Organisasjonssjef: Rolf Falkenberg Smith.
Økonomisjef: Thomas Weibell.
Skolesekretær: Tor Skule.
Pressesekretær: Eli Vercoe.
Kostymesjef: Ragnhild Engebret.
Verksmester: Ole Westby.

Omslag: Odd Hvistendahl.

Trykk: Enersens Trykkeri, Oslo.

Programredaksjon: Eli Vercoe.

„Af alle Stiftelser udi et Land, kunne ingen imagineres af større Nytte, end et Collegium af skønsomme Mænd, hvis Forretning skulde være at examinere unge Menneskers Capacitet, og ettersee, hvorudi deres Styrke bestaaer, og til hvilke Studia, Embeder og Forretninger de have mest naturlig Beqvemhed”

Ludvig Holberg

I DAG har vi et godt utbygget yrkesretteleingsapparat som arbejder både i skolen og i Arbeidsformidlingen.

Våre yrkesretteleiere og arbeidspsykologer gir råd og veiledning om valg av yrke, utdanning m. m. til såvel ungdom som voksne og også til foreldre.

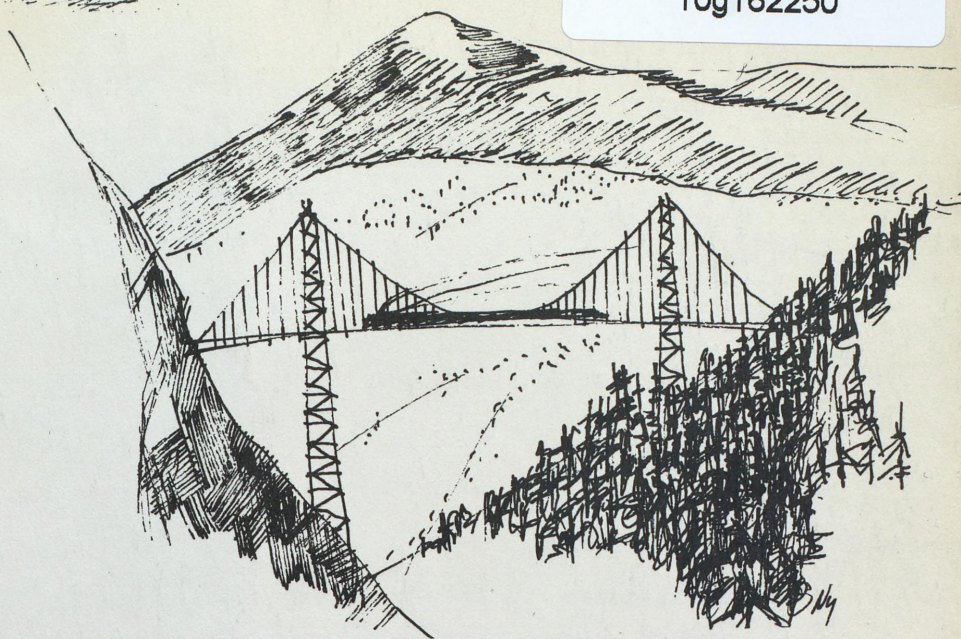
Yrkesretteleiere og arbeidspsykologer treffes ved henvendelse til nærmeste arbeidskontor.

**Arbeids
formidlingen**

10g162250

JERNBANELAND

Det står en snøhvit bue
etsteds i skogens arne
og venter med sin høye port
på hjulets kalde klang.

En ensom bro er bygget der,
en tanke spent på hvit granitt
som bærer deg i luftens blå
trygt i sitt store fang.

Et håndtrykk mellom bredder grå
er knyttet heft og varig her.
Et lite vers av stål og sten
i veiens store sang.

Utdrag av Rolf Jacobsens dikt «Jernbaneland».

Diktet er en syntese av hele jernbanens vesen. Det er uten sammenligning det mest monumentale jernbanedikt i norsk litteratur. (Einar Østvedt i «De Norske Jernbaners Historie», 1954).

I all slags vær — til alle tider — det går alltid et tog!